

Tuần Báo Vô Vi

12 tháng 12 năm 2021

Số 581

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Sự tiến hóa có cần học hỏi không?
- 2) Cần dừng chỉ trong sự tiến hóa hay không?
- 3) Làm sao sống yên được?
- 4) Hạch hỏi lẫn nhau có hữu ích gì không?
- 5) Chuyện sắp xảy đến sẽ ra sao?
- 6) Chuyện đến phải vượt qua bằng cách nào?
- 7) Làm sao thoát được bệnh hoạn ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Perth, 22/02/04 1) Hỏi: Sự tiến hóa có cần học hỏi không? Đáp: Thừa sự tiến hóa cần học hỏi luôn luôn. Kệ: Phân hồn tiến hóa rất cần thiết Pháp giới mông lung giải tiến cần Vay trả luân hồi phải chịu đựng Khai thông trí tuệ tâm thân cần.	Perth, 23/02/04 2) Hỏi: Cần dừng chỉ trong sự tiến hóa hay không? Đáp: Thừa dừng chỉ rất cần tiến hóa. Kệ: Thành tâm xây dựng tiến từ giờ Quy hội tình người không giới hạn Tiến hóa không ngừng triển trí tâm Thành tâm khai triển quý hơn vàng.
Perth, 24/02/04 3) Hỏi: Làm sao sống yên được? Đáp: Thừa phải hướng thượng thì mới sống được yên. Kệ: Quân bình giải tiến tâm thân yên Tiến hóa không ngừng tự thức hiện Pháp giới phân minh rõ tiến trình Thành tâm xây dựng tự quy hình.	Perth, 25/02/04 4) Hỏi: Hạch hỏi lẫn nhau có hữu ích gì không? Đáp: Thừa hạch hỏi lẫn nhau không hữu ích gì cả, chỉ có tăng thêm động mà thôi. Kệ: Hạch hỏi (gieo) tự ái tăng động loạn Thương yêu tha thứ bớt bàng hoàng Quy nguyên tình Trời không gieo động Dứt khoát phục vụ tự cảm an.
Perth, 26/02/04 5) Hỏi: Chuyện sắp xảy đến sẽ ra sao? Đáp: Thừa chuyện gì đến rồi cũng qua. Kệ: Nhân quả luân lưu tự tiến hành Hóa sanh sanh hóa tự phân ranh Cơ Trời xoay chuyển duyên tình đẹp Học hỏi không ngừng tự giác tâm.	Perth, 27/02/04 6) Hỏi: Chuyện đến phải vượt qua bằng cách nào? Đáp: Thừa vượt qua bằng dừng chỉ. Kệ: Đại hùng đại lực đại từ bi Uyển chuyển không ngừng tự thức tâm Khai triển chính mình tâm tự giác Vía hồn thanh nhẹ giải quy tâm.
Perth, 28/02/04 7) Hỏi: Làm sao thoát được bệnh hoạn ? Đáp: Thừa phải thực hiện trật tự nguyên khí của Trời Đất. Kệ: Thực hiện hòa hợp nguyên khí an Tạo thành tập quán quy thành tốt Giữ tâm thanh tịnh cứu phần hồn Pháp giới phân minh đường lối tốt.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 15 (tiếp theo)

...

“Bình tâm xét lý diệu thâm”: Chúng ta ổn định rồi, chúng ta xét lý diệu thâm của trời đất, trong ta và bao quanh ta. Đó là hào quang sáng suốt.

“Minh tâm đạo đức quang lâm đời đời”: Biết được, tìm hiểu sự đạo đức là gì? Đạo là quân bình, Đức là cả càn khôn vũ trụ kết tập. Xác nhận một sự việc quang sáng của Trời Phật đưa xuống đời đời để giáo dục con người, mới thấy rõ đạo đức quang lâm đời đời.

“Sống theo chơn lý của Trời”: Chơn lý, sự sáng suốt của Đấng Cha Lành, của Thượng Đế.

“Giúp người không kể mở lời khuyên tu”: Chúng ta giúp người ta không kể, gặp đâu độ đó, gặp đâu khai triển đó. Khuyên người ta phải tu bổ sửa chữa để hiểu lấy họ, mở một đường lối tiến hóa thẳng trung tâm bộ đầu.

“Hạnh truyền phân giải đường mù”: Chúng ta nên lập hạnh truyền pháp. Phân giải sự tối tăm sẵn có của chính ta để ảnh hưởng người khác.

“Vượt qua tai nạn an du đời đời”: Vượt qua tai nạn thì chúng ta thấy nhẹ nhàng. Tai nạn là gì? Tạo thêm gút mắt là tai nạn, mà chúng ta cởi mở và phân giải thì chúng ta không có bị sự tăm tối ràng buộc. Chúng ta được cởi mở, luôn luôn tiến giải.

“Phật Trời chơn lý chẳng rời”: Phật Trời sông hẳn, nằm, thực hiện trong chơn lý không bao giờ bỏ. Chúng ta cố tu phát triển, chuyên trì, hành trì, tùy thời mà đi. Tu nhất kiếp, ngộ nhất thời. Lúc đó, chúng ta cũng có thể đi tới được chơn lý của Phật Trời không bao giờ chúng ta bỏ. Phật Trời đã tạo ra chơn lý đời đời sáng suốt. Chúng ta biết được thì chúng ta không bao giờ bỏ.

“Xét xem soi sáng tùy thời mà đi”: Chúng ta ráng tu để đúng ngày đúng giờ là xuất phát.

“Rõ mình rõ họ hợp thì”: Minh hiểu mình, hiểu thiên hạ. Minh hiểu được nguyên căn, hiểu được do đâu đến đây, rồi sẽ về đâu?

“Phân cho thiên hạ đạt ghi hiểu hòa”: Phân cho thiên hạ sự hiểu biết của mình. Họ nhớ để họ tiến

tới những điều phải tiến tới, để hòa cảm với Thượng Đế và hiểu được Đấng Cha Lành của họ. Hiểu được nguyên căn sẵn có của họ. Hiểu Đời là gì? Đạo là gì? Tất cả những điều truy xét khai triển trong thâm tâm của họ được toàn mở. Chúng ta phải tự mở, trước khi ảnh hưởng người khác.

Nếu các bạn không siêng năng tu, không tập trung ngay bộ đầu là bộ chỉ huy của toàn bản thể, chúng ta sẽ bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh, mất tất cả những cơ hội phát triển vô cùng tận của chính mình. Chúng ta thấy chúng ta bơ vơ, thấy đau khổ, vì không có chủ trương, không có mục đích khai triển. Nghe nói chuyện này cũng sợ, chuyện kia cũng sợ, chuyện nọ cũng sợ, nào là vệ tinh, nào là hành tinh, đủ chuyện của bên ngoài... Còn chuyện bên trong của chúng ta không đếm xỉa tới, thì càng gây sự động loạn cho chính mình. Nếu chúng ta biết bây giờ có cái gì xuống thế gian, hay nhất ở thế gian, ông Phật hiện trước mắt tôi, tôi cũng phải sửa, mới là đúng. Nếu tôi không sửa thì làm sao tôi tiến như vị Phật kia? Tôi không sửa làm sao tôi tiến như vị Thượng Đế kia?

Tôi phải sửa tôi, tôi phải khai triển, tôi phải minh bạch, tôi phải biết tôi. Nào hóc trong này bị kẹt những gì? Bây giờ, tôi cố gắng làm khai thông bên trong, để tôi hiểu và tôi hòa cảm nơi nơi, thẳng tiến dễ dãi. Tôi đã có phương tiện đầy đủ toàn năng, Thượng Đế đã ban cho tôi từ đầu tới chân, không có chỗ nào thiếu hụt. Chỉ do sự hành trì phát triển chơn tâm của tôi là tôi ngộ pháp. Nhưng mà không chịu làm, không chịu ngộ, rồi đi nghe chuyện này, ngóng chuyện kia, ngóng chuyện nọ. Rốt cuộc, không chuyện nào giúp tôi được. Quy nguyên cũng phải tự hành, tự tiến, tự kiểm lấy thôi. Không ai giúp cho các bạn được.

Cho nên trong giờ phút lâm chung, chúng ta khổ, khổ... hết sức khổ. Khổ trong mờ ám. Khổ trong tăm tối. Khổ trong thiếu suy tư. Đến giờ phút lâm chung là đau khổ ghê lắm mới xuất ra khỏi bản thể.

Nếu chúng ta là người đạo, chúng ta hành khổ trước để chúng ta ngộ đạo trước. Hỏi cái nào có lợi hơn? Ngộ đạo là chúng ta quân bình rồi. Chiếc máy bay quân bình bay rất nhẹ nhàng đi lên không trung, dù nó mang nặng bao nhiêu cũng bay được. Phần hồn chúng ta cũng vậy. Nếu không quân bình làm sao xuất phát khỏi bản thể được? Giờ phút lâm chung của các bạn làm sao ly khai bản thể được?

Cho nên rất cần sự quân bình của phần thanh điền. Chúng ta phải tập trung nơi bộ đầu mà thôi. Chỗ đó là cơ quan làm việc duy nhất hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Nếu chúng ta không tập trung nơi đó, không bao giờ chúng ta có thể phát triển nổi. Chúng ta dùng phàm tâm để lường chơn lý. Làm sao hiểu được? Chỉ dùng thanh điền mới hòa minh được với chơn lý. Nếu dùng tim bằng thịt này mà suy tư về chơn lý là một sự ngộ nhận sai lầm và bị kẹt mãi mãi, tu hoài không đến nơi. Không rõ đích, không hiểu nguyên căn, rồi xưng danh độ người này độ người kia, cả triệu người. Sau này có chết phải xuống địa ngục, là tại sao? Vì tôi không chịu tâm đường đi lên trong đương sanh. Trong lúc còn sanh tiền đương sống mà tôi không biết tìm đường đi lên, thì lúc chết làm sao tôi đi được?

Các bạn có một cơ hội rất tốt, là phải hành trì cho bộ đầu khai thông luồng thanh điền. Lúc đó, các bạn mới thấy được đường đi siêu diệu, siêu phàm, diệu thâm rõ rệt, không còn phải chuyện u ơ nhầm lẫn nữa.

Mỗi người chúng ta đều cố gắng hành, đó rất là đúng! Không dùng ngoại cảnh thâm nhập nội tâm nội trí của chúng ta. Mắt chúng ta xem, tai chúng ta nghe, miệng chúng ta nói, cũng không cần thiết. Cái

đó không phải xứng đáng đem vô nhập tâm chúng ta, nhưng mà sự thanh tịnh, cái đó là sự cần thiết.

Mỗi ngày các bạn được giải phần thanh điền để trở về. Giải phần thanh điền để rõ nguyên căn của chính mình. Sự sáng suốt vô cùng tận là ở đâu? Do sự thanh tịnh đạt thành mà thôi! Nếu các bạn không có thanh tịnh, không bao giờ các bạn tu được gì hết, không bao giờ các bạn hiểu được cái gì, chỉ ở trong nhầm lẫn mà thôi.

Trong giờ tham thiền, sau khi Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, chúng ta lại có một giấc đồ ngủ. Để chi? Để cho nó phẳng lặng xuất phát luồng thanh điền nơi bộ đầu. Trong sự êm dịu hóa giải lần tiến, từ từ khai thông lên trên, mới thấy rõ từng điển quang. Thấy nó mỏng mảnh như vậy nhưng mà rất kín đáo.

Xưa kia, những người tiền bối thường thường nói rằng lưới Trời không có thưa đâu, không có thể nào ăn gian được ông Trời! Thấy thưa nhưng không bao giờ thưa. Coi chừng đó! Một ngày nào rồi sẽ gặp phải sự trừng phạt nguy hiểm, đến lúc đó ăn năn không kịp.

Cho nên, chúng ta tu ở đây, ngoan ngoãn, sửa bộ đầu để khai thông thanh điền. Chỉ có bộ đầu mới đem lại sự tiến hóa thật sự cho phần hồn, cho vía, cho lục căn lục trần. Bề trên luôn luôn chiếu độ cho chúng ta.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

CHƯA BIẾT YÊU

Tình đời quả thật là siêu
Yêu ai cũng muốn được nhiều sự yêu
Trí tâm chưa hiểu được nhiều
Dục tình động loạn tạo điều khổ đau
Hồn mình hiểu rõ trước sau
Trong ta chưa hiểu ngàn nào được yêu
Cứ tranh lẹ ướm ghen trào
Nhớ người mà bỏ tâm đào lý sâu
Đâu dè nguyên lý nhiệm mầu
Yêu Trời yêu Phật yêu sâu tâm người
Hoa sen ướm nở nụ cười
Dịu tâm tiến hóa yêu lời thật chơn
Hồn mình khai triển tựa đờn
Hương tâm hòa ái cùng hòa mọi nơi
Biển yêu sống động tình Trời
Khí thanh Trời độ, tình hòa thương yêu.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.07 PHẨM NỮ NHÂN

62. CHUYỆN CÔ GÁI TRÊN LẦU BẢY TẦNG (Tiền Thân Andabhuta)

Trò chơi sáo, giả mù...,

Câu chuyện này do bậc Đạo Sư kể trong lúc trú tại Kỳ Viên về một Tỳ kheo bị ái dục chi phối tâm trí.

Bậc Đạo Sư hỏi:

- Tăng chúng bảo rằng ông bị ái dục chi phối, có phải vậy chăng?

- Thưa vâng, quả đúng như vậy.

- Nay Tỳ kheo, không ai canh giữ đàn bà được cả. Ngày xưa, có kẻ đầy mưu trí canh giữ một nữ nhân từ khi nó mới lọt lòng mà cũng không thể nào giữ nó được.

Nói vậy xong, Ngài kể một câu chuyện quá khứ.

Một thuở nọ vua Brahmadatta trị vì tại Ba-la-nại, Bồ Tát sinh làm vương tử của bà Chánh hậu. Khi ngài lớn lên, ngài tinh thông mọi môn học thuật, và khi vua cha băng hà, ngài lên ngôi làm một vị anh quân, trị dân đúng pháp. Thời ấy ngài thường chơi súc sắc với vị Tế sư của triều đình, và khi ném con bài súc sắc bằng vàng trên mặt chiếc bàn bằng bạc, ngài thường ca khúc hát cầu may này:

*Muôn vật lẽ thường tình,
Sông ngòi uốn lượn quanh,
Còn các loài thảo mộc
Là cây cối mọc thành,*

*Hễ gặp thời cơ tới,
Nữ nhân phạm ác hành.*

Vì khúc hát này làm cho vua thắng cuộc mãi, nên theo đúng luật chơi bài, vị tế sư mất đến cả đồng xu dính túi. Và muốn khỏi sạt nghiệp, vị ấy quyết định tìm cho ra một cô gái chưa hề thấy người đàn ông nào, đem về nhà khóa cửa nhốt trong phòng. Vị ấy nghĩ thầm: “Ta không thể nuôi một cô gái đã từng thấy đàn ông. Vậy ta phải tìm một đứa trẻ sơ sinh, giữ kỹ nó lúc lớn lên, canh chừng nó thật cẩn mật để không ai có thể đến gần nó và nó sẽ trung thành với người đàn ông duy nhất thôi. Lúc ấy ta sẽ thắng vua và trở nên giàu có”.

Bấy giờ vị này rất giỏi khoa tướng số, nên vừa thấy một người đàn bà nghèo sắp sinh con, và đứa trẻ sẽ là con gái, vị ấy bèn thuê tiền để đem bà ta về ở trong nhà mình, giữ thật kỹ đến ngày sinh đứa con xong, bà ta phải đi ngay với một số tiền. Còn hai nhi kia được toàn phụ nữ nuôi nấng, không một nam nhân nào được nhìn thấy nó, trừ vị Tế sư. Khi nó lớn lên, nó thuộc về quyền sở hữu của vị Tế sư, chủ nhân của nó.

Suốt thời gian cô bé lớn dần, vị Tế sư tránh việc chơi bài với vua, nhưng khi nó đã trưởng thành dưới quyền kiểm soát của chính mình, thì vị Tế sư lại thách thức vua chơi bài. Ngài chấp thuận

và bắt đầu cuộc chơi. Trong khi vừa ném con súc sắc, ngài vừa hát khúc ca cầu may ấy, thì vị Tể sư nói thêm:

- Nhưng bao giờ cô bé của hạ thần cũng là ngoại lệ đấy!

Rồi vận may cũng đổi chiều, chính vị Tể sư thắng cuộc và nhà vua thua bài.

Khi xét kỹ vấn đề trên, Bồ Tát nghi ngờ vị Tể sư có giấu kín một cô gái đức hạnh trong nhà, nên ngài cho người dò tìm và quả đúng như vậy. Thế là để làm cho cô bé kia phải sa ngã và phạm lỗi, ngài truyền đưa tới một gã điếm đảng giảo quyệt, và hỏi gã có cách quyến rũ cô gái chăng.

- Tâu Đại vương, chắc chắn là được. Gã kia đáp.

Nghe vậy, nhà vua cho gã tiền và bảo gã thi hành lệnh ngài ngay, chớ để mất thì giờ lâu.

Với số tiền vua ban, gã mua đủ loại nước hoa, hương liệu và mở cửa tiệm bán nước hoa gần nhà vị Tể sư. Bấy giờ nhà Tể sư cao bảy tầng, có bảy cổng, mỗi cổng đều có người ngồi canh, toàn phụ nữ canh cổng, không đàn ông nào được phép vào nhà trừ vị Bà-la-môn. Ngay cả những thùng đựng rác cũng được khám xét thật kỹ trước khi đem vào nhà.

(còn tiếp)

